

ари. Колко пъти съмъ ходилъ за ловъ на ягуари, не мога ви каза, за такива дреболии смѣтка не държа. Но много добръ помня първиятъ си ловъ на ягуари и всѣкога ще го разказвамъ съ всичкитѣ му подробности. За него ловъ искамъ сега да ви разкажа.

Една сутринъ, прѣди да пукне зората, се озовахъ въ мѣстото, дѣто често се чува виенето на ягуара. Бѣхъ добръ въоръженъ, така сжщо бѣхъ въоръжилъ и единъ безстрашливъ червенокожъ, който ме придружаваше. И той бѣше като мене много добъръ стрѣлецъ. Двамата се надѣвахме да излѣземъ не срѣщу единъ, а срѣщу четири ягуара. Щастието ни проработи.

Почти на разсъмване дочухме нѣкакво виене, а послѣ нѣщо подобно на мяукане. Слѣдъ малко съгледахме, че отъ гората изкочи единъ конъ, който силно прѣпускаше, а слѣдъ него едно подиръ друго тичаха два ягуара. Конътъ идѣше право къмъ насъ. Ние заехме едно мѣсто, легнахме на коремъ съ готови за стрѣляне пушки и чакахме сгодно врѣме.

Конътъ сѣкашъ усилваше бѣгането си, но всичко бѣ напраздно. На нѣколко метра отъ нашето скривалище единътъ ягуаръ настигна коня, метна се на шията му и като го сграбчи съ прѣднитѣ си крака, заби остритѣ си зѣби въ гърлото му. Конътъ направи още нѣколко крачки и падна на земята. Върху трупа на коня се гърчеха вече опашкитѣ на двата ягуари, които се готвѣха да разкъсатъ тѣлото на жертвата си.

„Врѣме е вече, пошепнахъ на другаря си червенокожъ. Азъ дѣския — ти лѣвия!“ И като се прицѣлихме добръ, почти едновременно из-